

– I –

STILTE VOOR DE STORM

e regen kwam klaterend neer op de Spaanse dakpannen, de wind huilde als een verscheurde ziel en de rook verliet de open haard terwijl de vlammen vurig flakkerden.

‘Wat een onheilspellende nacht!’ riep sergeant Pedro Gonzales. Hij schoof zijn grote laarzen in de richting van het knetterende vuur. In zijn ene hand hield hij het gevest van zijn degen stevig vast, en in de andere een beker met wijn.

‘De duivel giert langs de daken en kwade geesten komen neerval- len uit de lucht. Onheilspellend toch, señor?’ Hij keek de eigenaar van de taverne aan.

‘Zeker weten.’ De dikke kastelein vulde vlug de beker van zijn gast. Hij wist als geen ander dat Pedro Gonzales een afschuwelijk slecht humeur kon krijgen als de wijn niet bleef vloeien.

‘Onheilspellende nacht,’ herhaalde de sergeant nog maar eens. Hij dronk zijn wijn in één teug op. Een prestatie waar hij veel bekendheid mee had verworven langs de gehele Camino Real, de hoofdweg die de wijdverspreide rooms-katholieke missieposten met elkaar verbond.

Gonzales ging dichterbij de haard zitten en blokkeerde het vuur zonder zich te bekommeren om de andere mannen, die nu de warmte moesten missen. Hij was van mening dat een man eerst voor zijn eigen comfort moet zorgen, om vervolgens pas aan anderen te denken. Door zijn formaat, kracht en vaardigheid met het degen kwam hij weinig mannen tegen die hem daarin durfden tegen te spreken.

Buiten woedde er een voor Zuid-Californië typische februaristorm. Bij de missieposten hadden de broeders het vee naar binnen gehaald en alle gebouwen afgesloten voor de nacht. In elke hacienda brandde een groot haardvuur. De inheemse bewoners schuilden in hun hutten van leem.

Hier in het kleine dorp Reina de Los Angeles, wat ooit zou uitgroeien tot een omvangrijke stad, zat een groep mannen in de taverne aan het plein. Mannen die liever tot zonsopkomst lagen te luieren bij het vuur, dan het op te nemen tegen de razende regen.

Zijn rang en formaat gaven sergeant Pedro Gonzales het onuitsproken volrecht op de haard. Een korporaal en drie soldaten van de *presidio*, een plaatselijke militaire vesting, zaten aan een tafel te drinken en te kaarten. In de hoek zat een bediende.

Het gesprek was stilgevallen, tot schrik van de dikke kastelein. Want een bekvechtende Gonzales was een rustige Gonzales. Bij stilte kon hij zomaar zinnen krijgen in een daadwerkelijk gevecht. Dat was al twee keer eerder gebeurd. Ten koste van het meubilair en het gelaat van menig soldaat. De kastelein had voor het sussen van de ruzies een beroep gedaan op de kapitein van de *presidio*, kapitein Ramón. Maar die liet weten belangrijkere dingen aan zijn hoofd te hebben dan het runnen van een taverne.

Sindsdien gaat de kastelein behoedzaam om met Gonzales. Hij

sloop dichterbij de tafel en begon een gesprek in een poging om de stilte te doorbreken en escalatie te voorkomen. ‘In het dorp wordt gezegd,’ begon hij, ‘dat die señor Zorro weer in de buurt is.’

Zijn woorden hadden niet het effect dat de kastelein voor ogen had. Gonzales smet zijn beker wijn tegen de harde vloer, ging rechtop zitten en sloeg met zijn vuist op tafel. Alles wat erop stond viel op de grond.

De korporaal en drie soldaten trokken zich terug, terwijl het normaal zo rode gezicht van de dikke kastelein wit wegtrok. De bediende was naar de deur geslopen en verkoos de storm buiten boven de storm die binnen dreigde.

‘Señor Zorro!’ schreeuwde Gonzales. ‘Moet ik die naam de rest van mijn leven horen? Señor Zorro? Oftewel de Vos? Hij vindt zichzelf vast net zo sluw. Alle heiligen, hij stinkt er wel als een!’ Gonzales nam een slok uit de beker van iemand anders, keek de mannen aan en hervatte zijn tirade. ‘Galopperend over El Camino Real als een of andere berggeit. Ze zeggen dat-ie een masker draagt en met een glanzende degen zwaait. Met de punt schijnt-ie de letter Z in de wang van zijn vijand te kerven. Ha! Het Teken van Zorro, noemen ze het. Ik heb dat mooie degen anders nog nooit gezien. Señor Zorro heeft nog nooit geplunderd in de buurt van sergeant Pedro Gonzales, en daar zal hij vast een goede reden voor hebben.’ Hij staaarde naar de vier mannen, trok zijn bovenlip omhoog en draaide aan de punt van zijn grote zwarte snor.

‘Ze noemen hem de Vloek van Capistrano,’ zei de kastelein voorzichtig. Hij pakte de lege bekers en kaarten van de grond en hoopte een muntstuk tussen de spullen te vinden.

‘De vloek van de hoofdweg en alle missies die ermee verbonden zijn!’ riep Gonzales. ‘Een moordenaar, dat is het! Een dief. Niets meer

dan een doodnormale schoft die hacienda's berooft en vrouwen bang maakt. Señor Zorro... Een vos waar ik graag op zou jagen. De Vloek van Capistrano... pfff! Ik heb vele zonden begaan in mijn leven, maar ik vraag de heiligen om me lang genoeg te vergeven zodat ik het in dit aardse leven een keer kan opnemen tegen die gladdesruikrover!'

'Er is een beloning –' begon de kastelein.

'Je neemt me de woorden uit de mond!' kapte Gonzales hem af. 'De gouverneur heeft inderdaad een mooie beloning uitgelooft voor degene die de schoft te pakken krijgt. Maar het lot is mij niet goedgezind. Als ik mijn dienst draai in San Juan Capistrano, is die struikrover aan het werk in Santa Barbara. Als ik een ronde doe in Reina de Los Angeles, dan jat hij een tas in San Luis Rey. Als ik een hapje eet in San Gabriel, berooft hij een onfortuinlijk man in San Diego de Alcalá! Een vloek is hij zeker. Als ik hem ooit te pakken krijg...'

Gonzales stikte bijna in zijn toorn en greep naar zijn beker, die door de kastelein alweer gevuld voor zijn neus was gezet. Gonzales dronk hem in één teug leeg.

'Hij is hier gelukkig nog nooit geweest,' zei de kastelein met een zucht van verlichting.

'Nee, waarom denk je? Hier staat een militaire vesting. Die gladdes señor Zorro durft niet eens in de buurt van de presidio te komen. Een vluchtige zonnestraal, dat is wat-ie is. Met net zo weinig lef.'

Gonzales ging weer zitten, tot grote opluchting van de kastelein. Hij durfde stilletjes aan te geloven dat er deze regenachtige avond geen inboedel meer verloren zou gaan.

'Toch zal die señor Zorro ook moeten rusten, eten en slapen,' zei de kastelein. 'Hij heeft ongetwijfeld een plek om op kracht te komen. Er komt een dag dat de soldaten zijn onderkomen zullen vinden.'

‘Ha!’ riep Gonzales met hernieuwde energie. ‘Natuurlijk moet die vent eten en slapen. Wat beweert-ie nu trouwens weer? Dat-ie geen echte dief is? Alle heiligen! Hij zou enkel de mannen straffen die de missies onrecht hebben aangedaan. Hij noemt zichzelf een vriend van de onderdrukten. Schreef-ie dat niet op een aanplakbiljet in Santa Barbara? Ha! En wat krijgt-ie daarvoor terug?’ Het was niet echt een vraag, want Gonzales wachtte niet op een antwoord. ‘Dat zal ik je zeggen! De broeders bieden hem onderdak, wijn en eten.’

‘U spreekt ongetwijfeld de waarheid,’ zei de kastelein. ‘Daar zie ik die broeders ook wel voor aan. Maar señor Zorro is hier in elk geval nog nooit geweest.’

‘En waarom denk je dat dat is, dikzak?’ bulderde Gonzales. ‘Misschien omdat ik hier ben? Misschien omdat ik een degen draag? Heeft dit donkere hol je blind gemaakt? Alle heiligen!’

‘Ik bedoel,’ zei de kastelein vlug, ‘dat ik niet beroofd wil worden.’

‘Beroofd van wat? Je matige wijn en karige maal? Je hebt geen cent te makken, dwaas. Laat die vent maar komen! Laat die dappere en sluwe señor Zorro nú naar binnen lopen. Laat hem een buiging maken, zoals hij altijd schijnt te doen, en laat zijn ogen twinkelen door zijn donkere masker! En laat mij het tegen hem opnemen zodat ik de gulle beloning van de gouverneur in ontvangst kan nemen!’

‘Zo dicht bij de presidio durft hij vast niet te komen,’ zei de kastelein zogenaamd overtuigd.

‘Meer wijn!’ riep Gonzales. ‘Zet het maar op mijn rekening. Ik reken met je af zodra die beloning in mijn bezit is. Ik geef je mijn woord als soldaat. O, kwam die sluwe señor Zorro, de Vloek van Capistrano, nu maar deze taverne binnen.’

Op dat moment zwaaide de deur open.

- 2 -

EEN BIJZONDERE VRIENDSCHAP

e wind waaide naar binnen langs het silhouet van een man. De vlammen van de kaarsen flakkerden in protest. Iedereen schrok van dit plotselinge bezoek tijdens de speech van Gonzales.

Deze had zijn degen uit zijn schede getrokken en kon geen woord meer uitbrengen. De bezoeker sloot snel de deur om de wind buiten te houden.

De nieuwkomer draaide zich om en liet zichzelf zien. Weer een opgeluchte zucht van de kastelein. Het was niet Zorro. Het was Don Diego Vega. Een vierentwintigjarige jongeman van rijke komaf, die er langs de hele El Camino Real om bekendstond dat hij bar weinig interesse had in alles wat het leven leuk maakte.

‘Ha!’ riep Gonzales. Hij schoof zijn degen terug in de schede.

‘Heb ik jullie laten schrikken, señores?’ vroeg Don Diego met zijn opvallend hoge stem. Hij keek de kamer rond en knikte naar alle aanwezigen.

‘Als we al schrokken, komt dat door die onheilspellende storm, señor,’ antwoordde de sergeant. ‘Van u is nog nooit iemand bang geworden.’

‘Hmf,’ gromde Don Diego. Hij gooide zijn sombrero en natte *sarape*

af. ‘Uw opmerking is op het randje van vijandigheid, mijn ongemanierde vriend. Het is waar dat mijn reputatie niet draait om het gedachteloos rond galopperen, domweg duelleren met iedereen die me uitdaagt en simpele serenades brengen onder het raam van iedere beschikbare vrouw. Toch wil ik niet door u geconfronteerd worden met deze zogenaamde tekortkomingen.’

‘Ha!’ riep Gonzales boos.

‘We hebben een afspraak met elkaar, sergeant Gonzales. We kunnen vrienden zijn en ik kan voorbij onze grote verschillen kijken, als u een beetje op uw woorden let en aan mijn kant blijft staan. Uw bravoure amuseert me en ik voed uw vlammende betogen graag met liters wijn. Dat lijkt mij een eerlijke overeenkomst. Maar als u me nog een keer belachelijk maakt, señor, publiekelijk of privé, dan is onze afspraak van de baan. Ik hoef u volgens mij niet te vertellen dat ik her en der wat invloed heb.’

‘Mijn excuses, caballero en fijne goede vriend!’ riep Gonzales nu op totaal andere toon. ‘De storm buiten is nog milder dan u bent. Ik versprak me. Als iemand me het vraagt zal ik zeggen dat u behendig en snel bent met het degen en dat u op elk moment klaar bent om te vechten of te vrijen. Ha! Is er nog iemand die daaraan twijfelt?’

Hij keek de kamer rond, zijn degen nog steeds een stukje uit zijn schede getrokken. Hij ramde het ding terug en gooide schaterend van het lachen zijn hoofd in zijn nek. Gonzales gaf Don Diego Vega een klap op zijn schouders terwijl de dikke kastelein aanrukte met wijn. Hij wist als geen ander dat de rekening bij de jongeman in goede handen was.

Iedereen aan de Camino Real sprak over de bijzondere vriendschap tussen Don Diego Vega en sergeant Pedro Gonzales. Don Diego was afkomstig van een rijke familie. Ze waren in het bezit van duizenden

are grond, ontelbaar veel paarden en lange glooiende graanvelden. Don Diego had zelf een hacienda met de grootte van een klein koninkrijk. Ook bezat hij een huis in het dorp en stond hem een groot fortuin te wachten bij het overlijden van zijn vader.

Maar Don Diego was anders dan zijn generatiegenoten. Hij hield niet van actie. Als hij al een degen droeg was dat meer vanuit esthetische dan praktische overwegingen. Hij was bijzonder beleefd naar vrouwen toe en had er nog nooit een versierd.

Hij zat vaak met een grote glimlach in de zon te luisteren naar de wilde verhalen van de andere mannen. Hij was in alles het tegenovergestelde van sergeant Pedro Gonzales. Toch waren ze vaak samen. Het was zoals Don Diego al zei: hij genoot van de vurige betogen en de sergeant genoot van de gratis wijn.

Don Diego stond zich nu voor het vuur te drogen met een beker wijn in zijn hand. Hij had een gemiddelde lengte, maar was een gezonde en knappe verschijning. Gonzales was bang dat hij zijn vriend had gekwetst. Hij liep naar hem toe om vrede te sluiten. ‘Caballero, we hadden het over de beruchte señor Zorro. Hij wordt ook wel de Vloek van Capistrano genoemd. Eerder een plaag, als u het mij vraagt.’

‘Wat is er met hem?’ vroeg Don Diego. Hij zette zijn wijn neer en deed zijn hand voor zijn mond. Don Diego gaapte wel ongeveer tien keer per dag.

‘Ik heb opgemerkt dat deze señor Zorro nooit bij mij in de buurt komt. Ik bid tot alle heiligen dat ik hem op een goede dag mag tegenkomen om zo de beloning van de gouverneur op te eisen.’

‘Ik wil het niet over hem hebben,’ zei Don Diego vermoeid. Hij draaide zich weg van de haard. ‘Kan ik werkelijk niets anders horen

dan dood en verderf? Mag een man in deze turbulente tijden niet vermaakt worden met de schoonheid van muziek of poëzie?’

‘Apekool en lariekoek!’ riep Gonzales. ‘Het is een moordenaar en een dief!’

‘De verhalen die ik over hem hoor zijn anders gekleurd,’ vervolgde Don Diego. ‘Deze man lijkt een nobel doel te hebben. Hij berooft enkel diegenen die van de armen en de missies hebben gestolen en bestraft alleen de schurken die de inheemse bewoners mishandelen. Voor zover ik weet heeft hij nog niemand gedood. Gun hem de aandacht, sergeant.’

‘Ik gun mezelf liever die beloning.’

‘Die moet u verdienen,’ zei Don Diego. ‘Door hem te vangen.’

‘Ha! Levend of dood, heeft de gouverneur gezegd. Ik heb het zelf gelezen.’

‘Confronteer en vermoord hem dan. Vertel me naderhand alles, maar val me er nu niet mee lastig.’

‘O, dat wordt een prachtig verhaal,’ riep Gonzales. ‘En u gaat het allemaal horen, caballero. Woord voor woord. Hoe ik met hem speelde, hoe ik hem lachend te lijf ging, hoe ik hem in een hoek dreef en uiteindelijk doorkliefde met mijn degen!’

‘Naderhand zei ik, niet nu. Kastelein, meer wijn! Laten we de keel van deze opschepper smeren met zoete drank zodat de woorden er niet meer uit kunnen klimmen.’

De kastelein vulde snel alle bekers bij. Don Diego nipte aan zijn wijn, zoals het een heer betaamt. Gonzales kieperde zijn glas in één keer achterover.

Toen stond de telg van de Vega-dynastie op en pakte zijn sarape en sombrero.

‘Wat?’ riep de sergeant. ‘Gaat u zo vroeg al weg, caballero? Gaat u die onheilspellende storm in?’

‘Daar ben ik dapper genoeg voor,’ zei Don Diego met een lach. ‘Ik kwam eigenlijk alleen een pot honing halen. Breng me er een, kastelein.’

De eigenaar van de taverne liep naar zijn voorraadkamer.

‘Ik begeleid u door deze helse regen,’ opperde Gonzales. Hij wist dat Don Diego thuis de allerbeste wijnen had liggen.

‘Nee, u blijft hier bij het haardvuur,’ zei Don Diego ferm. ‘Ik heb geen escorte nodig om het plein over te steken. Ik ga thuis mijn administratie doen met mijn secretaris en als het vlot, kom ik terug naar de taverne. Die pot honing moet ons door het werk loodsen.’

‘Had u de secretaris niet om honing kunnen sturen, caballero? Wat heeft rijkdom voor zin als u geen gebruikmaakt van de voordelen?’

‘Het is een kwetsbare oude man,’ legde Don Diego uit. ‘En hij is ook de secretaris van mijn vader. Hij zou deze storm nooit overleven. Kastelein, voorzie iedereen van wijn en zet het op mijn rekening. Mocht ik mijn werk afkrijgen, dan zal ik terugkomen.’

Don Diego Vega nam de honing van de kastelein aan, sloeg de sarape om zijn schouders en ruilde de warme taverne in voor de donkere storm.

‘Daar gaat-ie,’ zei Gonzales. ‘Die caballero is mijn vriend, daar maak ik geen geheim van. Hij draagt zelden een wapen en ik vraag me af of hij daar überhaupt mee overweg kan. Maar toch is hij mijn vriend. En ook al doen lonkende vrouwenogen hem niets, hij is een echte man! Muziek en poëzie... Als hij daar gelukkig van wordt, laat hem dan. Het is en blijft Don Diego Vega. Een man met blauw bloed en rijkgevulde warenhuizen.’

De soldaten mompelde instemmend. Ze dronken Don Diego’s wijn en hadden sowieso niet de moed om de sergeant tegen te spreken. En

aangezien Don Diego zou betalen, vulde de kastelein iedereen nog maar eens bij. Openlijk naar de rekening kijken was te min voor een Vega en daar maakte de dikke kastelein geregeld misbruik van.

‘Hij kan niet tegen bloedvergieten en geweld,’ vervolgde Gonzales. ‘Hij is zo mild als een lentebriesje. Toch heeft-ie een ferme greep en indringende blik. Hij staat nu eenmaal anders in het leven. Als ik zijn leeftijd, charme en rijkdom had, dan had ik het wel geweten. Dan had u een spoor van gebroken harten kunnen volgen van San Diego de Alcala naar San Francisco de Asis!’

‘En gebroken botten,’ vulde de korporaal aan.

‘Ha! Inderdaad, kameraad. Niemand zou me ooit nog in de weg staan. En zouden ze Pedro Gonzales toch dwarszitten? Ha! Degen in je schouder, vriend. Ha! Lemmet door je long!’

Gonzales ging staan met zijn wapen in zijn hand. Hij zwaaide ermee door de lucht. Hij stak, pareerde, haalde uit en verdedigde. Bulderend van het lachen in gevecht met zijn eigen schaduw. ‘Zo doen we dat!’ riep hij naar de haard. ‘Wat hebben we hier? Twee tegen een? Kom maar op, señores. Ik ben gek op ongelijke kansen. Ha! Pak aan, hond! Sterf, hond! Wegwezen, lafaard!’

Hij leunde tegen de muur om uit te hijgen. Zijn grote lijf beroofd van lucht en zijn gezicht paars van de drank en inspanning.

De korporaal, de soldaten en de kastelein kwamen niet meer bij van het lachen na het zien van dit gevecht, waar sergeant Pedro Gonzales de onbetwiste winnaar van was.

‘O,’ sprak Gonzales tussen het hijgen door. ‘Stond die señor Zorro nu maar voor me!’

En weer sloeg de deur van de taverne open en stond er een man op de drempel.